

ΙΚΕΤΙΔΕΣ

διπλοῦ βίου λαχόντες ἐξωρθούμεθ' ἄν.
 ἐγὼ γὰρ ἄλλους εἰσορῶν τεκνουμένους
 παίδων ἐραστής ἢ πόθωι τ' ἀπωλλύμην.
 εἰ δ' ἐς τόδ' ἦλθον κάξεπειράθην †τέκνων†
 οἶον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων, 1090
 οὐκ ἄν ποτ' ἐς τόδ' ἦλθον εἰς ὃ νῦν κακόν.
 [ὅστις φυτεύσας καὶ νεανίαν τεκῶν
 ἄριστον εἶτα τοῦδε νῦν στερίσκομαι.]
 εἶέν' τί δὴ χρῆ τὸν ταλαίπωρόν με δρᾶν;
 στείχειν πρὸς οἴκους; καίτ' ἐρημίαν ἴδω 1095
 πολλὴν μελάθρων ἀπορίαν τ' ἐμῶι βίωι;
 ἢ πρὸς μέλαθρα τοῦδε Καπανέως μόλω;
 ἦδιστα πρὶν γε δῆθ' ὅτ' ἦν παῖς ἦδε μοι.
 ἀλλ' οὐκέτ' ἔστιν, ἢ γ' ἐμὴν γενειάδα
 προσήγχετ' αἰεὶ στόματι καὶ κάρᾳ τόδε 1100
 κατεῖχε χερσίν. οὐδὲν ἦδιον πατρὶ
 γέροντι θυγατρός· ἀρσένων δὲ μείζονες
 ψυχαί, γλυκεῖαι δ' ἦσσαν ἐς θωπεύματα.
 οὐχ ὡς τάχιστα δῆτά μ' ἄξειτ' ἐς δόμους
 σκότῳ τε δώσεται, ἔνθ' ἀσιτίαις ἐμὸν 1105
 δέμας γεραιὸν συντακεῖς ἀποφθερῶ;
 τί μ' ὠφελήσει παιδὸς ὀστέων θιγεῖν;
 ὦ δυσπάλαιστον γῆρας, ὡς μικῶ σ' ἔχων,
 μικῶ δ' ὅσοι χρήζουσιν ἐκτείνειν βίον
 βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασιν 1110
 παρεκτρέποντες ὀχετὸν ὥστε μὴ θανεῖν·